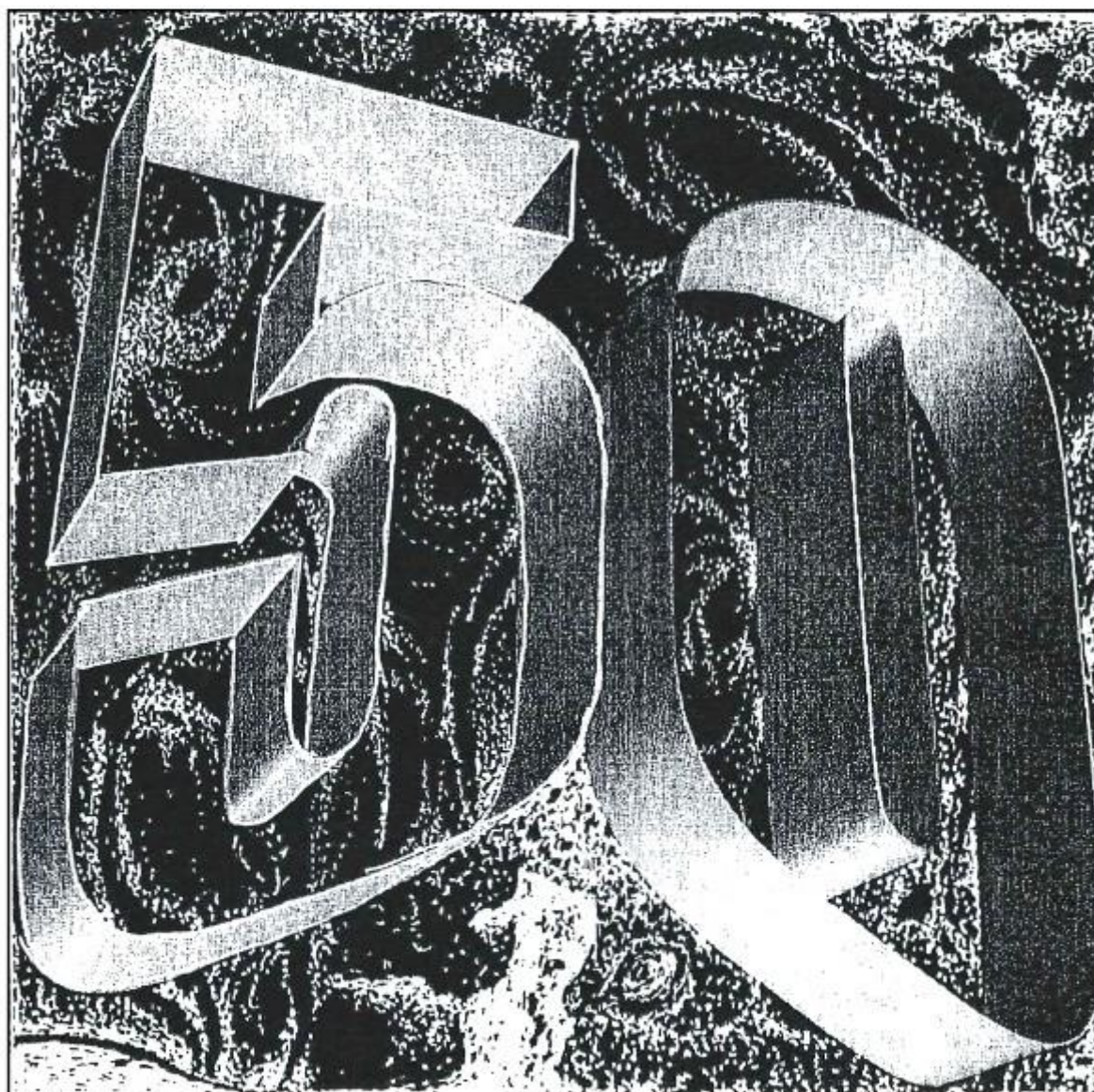

ORION

NEPRAVIDELNE VYCHÁDZAJÚCI FANZIN
SF KLUBU ORION NOVÉ ZÁMKY

Výročie

Ako zhrnúť toľko rokov do pár riadkov? Predstavujem si, koľko akcií sa uskutočnilo- pravidelne – každý mesiac, každý rok a spolu skoro 20 rokov (pre záujemcov je k dispozícii skutočne ojedinelá kronika histórie novozámockého sci-fi klubu). Je to veľký kus času v živote jednej osoby, ale aj v živote jedného klubu. Najviac si cením to, že sme vydržali spolu až doteraz. Veľký kus vďaka za to patrí Ondrejovi, hlave nášho klubu, ale aj všetkým členom, vedeli sme si nájsť kus svojho voľného času a stráviť ho spolu diskusiami nad témami, ktoré sme si pripravovali, ale aj venovať sa zábave i jeden druhému (česť našim spoločným piknikom!). Za seba chcem len povedať, že ďakujem za to všetko. Nech už klub bude žiť jeden alebo ďalších 20 rokov, to je vo hviezdach, ale krásne spoločné prežité chvíle nám nikto nezoberie. Zostanú v našich srdciach i myšliach, kým budeme.

fany Eva

Ondrej TREPÁČ – MOR

Veliteľský denník poručičky Servetty Mariell,

14. deň 5. mesiaca

Sme tretí deň na území Morgonie a za celý ten čas sme nestretli živého človeka. Zato mŕtvych až príliš veľa. Sú ich tisíce, desaťtisíce. Tí ľudia umierali veľmi rýchlo, nemali šancu na prežitie ani na útek. Od hranice sme prešli desiatky míľ, ale je to všade rovnaké – len šira step, bezcieľne sa potulujúce stáda koní a dobytky a - smrť!

Vôbec som nemala chuť vziať túto úlohu, ale rozkaz je rozkaz. Dostala som pod svoje velenie dve čaty a príkaz robiť na morgonskom území prieskum. Vlastne išlo o to overiť, či sú správy o katastrofálnej epidémii v Morgonii pravdivé. Od koho tie správy prišli som sa však nedozvedela, ale pochybujem, že ich získala naša Tajná. Tá sa o Morgoniu už roky nezaujíma. Stále však akosi neviem pochopiť, prečo selkorský kráľ neposlal na tieto výzvedy svojich prieskumníkov. Prečo si vyžiadal práve nás? Plukovník Sarandib mi spomínal, že čosi podobné už raz urobil. Odvoláva sa na staré spojenecké zmluvy a v ich mene žiada, aby za neho niekto iný ťahal horúce gaštany z ohňa, alebo ak chcete, aby za jeho vojakov niekto odviezol tú najhoršiu, najriskynejšiu a najšpinavšiu robotu. Ak sa ukáže, že správy o vymretí morgonskej populácie sú pravdivé, je rozhodnutý jej územie obsadiť a pripojiť k Selkoru. Som len zvedavá, čo z toho budeme mať my! A vôbec, nechápem, načo mu bude Morgonia? Veď tu nie je nič! Táto nie práve príťažlivá a pohostinná krajina žila už desaťročia úplne izolovaná od okolitého sveta. Jej jediné pozemné hranice so Selkorom boli už roky nepriedušne uzavreté. Obyvatelia krajiny mali zákaz cestovať a ani do Morgonie nesmel nikto vstúpiť. Akurát v poslednom roku vraj morgonijské prístavy akosi ožili...

Za tri dni sme postúpili slušný kus do vnútrozemia, ale i tak napredujeme dosť pomaly. Ideme vlastne po hlavnej ceste (ak sa to vôbec dá nazvať cestou!) od jediného hraničného priechodu so Selkorom v dedine Zamatija do hlavného mesta Taklabatáru. Ale často z cesty odbočujeme a prezeráme aj širšie okolie, či sa tam náhodou neukrývajú nejakí živí.

Na noc sme sa utáborili na brehu akéhosi jazera, ale nikto z nás nemal odvahu doň vstúpiť a okúpať sa. Ani ryby sa neodvažujeme loviť a stravujeme sa zo svojich zásob. Našťastie ich máme dosť na štrnásť dní. Za ten čas by sme mali dôjsť do hlavného mesta a naspäť. Ak sa nič nestane...

15. deň 5. mesiaca

Štvrtý deň na území Morgonie. Dnes sme zažili doslova šok. V jednej z dedín sme objavili živé dieťa! Mohlo mať tak dva - tri roky. Uprostred vymretej dediny na nás jeho plač zapôsobil ako útok svorky levov. Moji muži nie sú nijaké padavky, ale keď ho začuli ostali bledí ako sneh. Luned sa decka okamžite ujala. Ona jediná sa nemusí báť nákazy. Môže sa voľne pohybovať kdekoľvek, dokonca aj sa dotýkať mŕtvych. Elfovia majú odolnosť voči chorobám danú od prírody a ona ju zdedila po matke. Nijaká nemoc sa na ňu nechytá, nemôže dostať ani len obyčajnú nádchu. Zato my ostatní sme nabalení fľaštičkami s akýmsi magickým dryjárom proti moru, ktorý nám nachystala Ayanthé. Ale napodiv, zatiaľ ho nikto z nás nepotreboval.

To dieťa bolo na náš dokonalý úžas celkom zdravé, hoci strávilo niekoľko dní medzi mŕtvolami obyvateľov dedinky. Čo jedlo a pilo aby neumrelo netuším, ale asi toho veľa nebolo, lebo je celkom vysilené. Rozprávať ešte nevie, ale keď sa mu Luned prihovorila, rozumelo. Opýtala sa na jeho otca a matku a dieťa s istotou ukázala na dve telá ležiace na priedomí jedného z domov. Muž bol evidentne Morgon a jeho telo bolo celé zohavené morom, ale žena... určite to nebola Morgonka! Morgonky sú vzrastom dosť nízke a nemajú svetlé vlasy. Táto vyzerala skôr na severanku. Len mi nejde do hlavy, kde sa tu vzala. A prečo neumrela na mor?!? Nemala na tele nijaké jeho stopy, zato hrdlo mala podrezané s morgonskou presnosťou.

Zvažujeme, čo s tým dieťaťom urobíme. S nami ísť nemôže. Cez opálový zvon som sa spojila s velením armády v Selkore a povedali mi, aby som jedného z mužov poslala aj s deckom do Selkoru. Nikomu sa však nechce a ja sa tomu ani trochu nedivím...

16. deň 5. mesiaca

Piaty deň misie. Sme stále hlbšie vo vnútrozemí ale nič sa nemení. Mŕtvi a zase len mŕtvi! Narazili sme na veľký tábor morgonskej armády. Tisíce vojakov, ktorí už nijakú krajinu nenapadnú aby ju vyplienili a podrezali hrdlá jej obyvateľom. Nie, selkorským vojskám nebude mať kto klásť odpor. Pán kráľ môže byť pokojný.

Chlapi začali mať plné zuby sušenej stravy a zatúžili po čerstvej pečienke. Dovolila som im ísť si zaloviť do blízkeho lesa. Onedlho sa vrátili s mladým srncom, odrali ho, vypitvali a narazili na ražeň. Už dávno mi divina tak nechutila! Popri tom som si spomenula na to, čo mi pred odchodom do Selkoru hovoril pán Mirwan, hlavný profesor Akadémie. Mor vraj spôsobuje akési jedovaté zvieratko. Hovorí sa mu *bacillius* a je menšie ako zrnko prachu. Také malé, že ho ľudské oko

nemôže vidieť. Môže voľne poletovať vo vzduchu a keď ho človek vdýchne, usadí sa mu v pľúcach a začne tam vypúšťať svoj jed, ktorý spôsobí mor. Takému človeku vraj už niet pomoci... pokiaľ nemá po ruke magický odvar od Ayanthé! Vietor vraj môže roznášať celé neviditeľné mračná bacilliov a tak sa nákaza šíri veľmi rýchlo a nedá sa tomu zabrániť. Skúste zastaviť vietor!

Čo ma však na tom celom prekvapuje? Že ak sa nákaza šíri vetrom, prečo sa zastavila na selkorských hraniciach? V pohraničných dedinách na selkorskej strane totiž nechorel nikto! Ani jediný človek! Tu niečo nesedí... a je toho viac. Napríklad, kde sú krdle supov a krkavcov? Mali by tu nekonečné hody. Vo vzduchu ich krúžia celé mrákavy, ale na zem nezosadnú. Prečo..?

17. deň 5. mesiaca

Šiesty deň! Dnes sme dorazili do jedného väčšieho mestečka. Tam nás čakal ďalší šok – psi objavili niekoľkých živých ľudí! Ani jeden z nich nebol Morgon! Všetko to boli cudzinci – otroci. Presnejšie otrokyne. Muž bol medzi nimi len jeden, ostatné boli ženy, prevažne z Ganície a Imadie, a všetky tehotné! Našťastie nebol problém sa s

nimi dohovoriť. Problém bude, čo s nimi? Ostať by tu nemali. Ten chlap sa síce o ne slušne stará, ale dlho tu takto nevydržia. V meste nie sú skoro žiadne potraviny.

Každopádne, dozvedeli sme sa od nich zaujímavé veci. Hlavná bola tá, že morová epidémia zasiahla len rodených Morgonov! Cudzincov a deti splodené s cudzincami choroba minula. Morgoni síce v záchvatoch šialenstva spôsobeného chorobou začali otrokov zabíjať (tým sa vysvetlil aj osud matky dieťaťa, ktoré sme našli predvčerom-mimochodom, som veľmi rada, že sa ho jedna zo žien ujala a nechala si ho), ale dlho to netrvalo. Umierali veľmi rýchlo a obvykle svoje strašné dielo nestihli dokončiť. Preto mnohí otroci prežili. Vo veľkých mestách pri pobreží ich určite bude oveľa viac. V posledných mesiacoch sa totiž, podľa nich, stal z Morgonie raj pre otrokárov. Bolo známe, že v Morgonii sa vždy rodilo viac mužov ako žien a táto skutočnosť sa po čase musela nutne prejaviť na zložení obyvateľstva. O ženy tu bola veľká núdza. Tisíce morgonských mužov nemali šancu oženiť sa a založiť si rodinu. A Morgon, ktorý nemá aspoň jedného syna je považovaný takmer za menejcenného. Preto začali, hlavne muži zo stredných vrstiev – remeselníci, kupci či bojovníci, tlačiť na chána a Džambul – Radu starších, aby povolili uznať plné dedičské práva aj deťom splodeným s cudzími otrokyňami. Chán i Džambul nakoniec ustúpili a v Morgonii sa začali vo veľkom predávať otrokyne z celého blízkeho i vzdialeného sveta. Otrokári na tom skvele ryžovali – keďže dopyt bol veľký, mohli si dovoliť poriadne nadsadiť ceny. Jedna zo žien mi prezradila, koľko jej *pán* za ňu zaplatil. Keď som si to prerátala na kanuuskú menu vyšla mi suma rovnajúca sa môjmu dvojročnému žoldu. Na otrokárskom trhu v Brugale by som za ňu dala pár strieborniakov.

Ale na otázku, prečo sa mor chytil len na rodených Morgonov mi zatiaľ nikto nedokázal odpovedať...

18. deň 5. mesiaca

Uplynul siedmy deň. Ďalej sme však nepostúpili. Podrobne sme preskúmali okolie mestečka, ale nijakých ďalších živých sme už nenašli. A tak chlapci aspoň nalovili množstvo diviny – srnce, tetovy a jedného statného diviaka. Nech majú tí chudáci aspoň načas čo jesť. Soli na zasolenie a dreva na zaúdenie mäsa bolo v meste dosť. Prezreli sme aj viacero domov, hlavne tých čo vyzerali bohatšie. Ale nenašli sme nič, čo by aspoň naznačilo odpoveď na moje otázky. A nenašli sme ani nič cenné. Nijaké zlato ani striebro či drahé kamene. Všetko zrejme končilo v bezodných vreckách otrokárov. Ako som pochopila z rozprávania otrokýň, mnohí muži boli schopní predáť celý majetok a ešte sa aj zadlžiť, len aby si mohli kúpiť nejakú ženu.

Luned navrhla, aby sme preskúmali aj nevelký chrám v strede mesta. Napodiv bol vyrabovaný a po mníchoch či kňazoch nebolo ani stopy. Tomu som sa však nečudovala. Podľa starých záznamov v knižnici Akadémie morgonské chrámy vždy oplývali zlatom a drahými kameňmi. Boli nádherne zdobené. Tu sme však nijaké ozdoby nenašli. Všetky ktosi strhal, odniesol aj zlaté sochy božstiev i chrámový riad. V snahe získať prostriedky na nákup otrokýň boli Morgoni schopní aj najväčších bezbožností. Zachovanie rodu bolo pre nich dôležitejšie. Bez bohov sa žiť dá, bez detí nie...

19. deň 5. mesiaca

Rozhodli sme, že pôjdeme priamo do hlavného mesta Taklabatáru. Pocválame tak rýchlo, ako to len pôjde, ale tak, aby sme neuštváli kone. Mohli by sme tam byť o tri dni. Prespali sme druhú noc v mestečku a na svitaní vyrazili. Nikde sa nezdržiavame, koniec koncov ani sa nie je kde. Popisovať cestu je zbytočné. Prerušujem písanie...

22. deň 5. mesiaca

Na jedenásty deň misie, zhruba na poludnie, sme dorazili do Taklabatáru. Nemôžem tvrdiť, že by toto mesto na mňa urobilo nejaký dojem. Je stavané dosť chaoticky a neusporiadane. Nemať psov, asi by sme tu veľmi rýchlo zabľúdili. Ale je tu nepochybne živšie, ako na vidieku. Predsa len, mestská honorácia, šľachtici, kupci či remeselníci si mohli dovoliť viac otrokých ako roľníci z dedín. Našli sme ich desiatky. Hľadeli na nás ako na zjavenia a vôbec neskrývali strach. Mnohé ušli kade ľahšie. My sami sme totiž po dlhej jazde nevyzerali práve najkrajšie. Navyše, keďže sa jednalo o neoficiálnu akciu, nemali sme na sebe uniformy. Každý sa obliekol a ozbrojil tak, ako mu to vyhovovalo, takže v konečnom dôsledku sme vyzerali ako tlupa špinavých potulných žoldnierov. A z tých nikdy nič dobré nevzišlo.

Dorazili sme na miesto, ktoré by sa dalo nazvať hlavným námestím. Boli tu stovky otrokých a ich detí. Uprostred davu stál muž, asi tak päťdesiatnik a vôbec sa netváril nadšene. Skôr naopak. V tmavých očiach sa mu zračil strach. Otrokyne, keď nás zazreli, rozostúpili sa a pustli nás až k nemu. Vysvitlo, že je to otrokár, ktorý časť z nich sem vlastne dovliekol. Práve dorazil do prístavu aj s novým nákladom otrokých pre nadržaných Morgonov. O epidémii však nič nevedel a bol poriadne prekvapený. Nešťastné ženy ho žiadali, aby ich odniesol domov, čo bolo logické. Lenže ten špinavý balgoranský zkurvysyn od nich zato pýtal peniaze. Akoby mu nestačilo, že raz sa už na nich nabalil. Luned do neho od zlosti vpálila telekinetickú strelu. Ostal po ňom iba fľak a námornícky širák...

Jedna z otrokých bola Odokerčanka. Ako sa dostala do Morgonie som nezistovala, ale spoznala Luned (koniec koncov, bola jej poddaná). Vrhla sa jej k nohám a prosila, aby ju vzala so sebou späť do Kanu. Budeme musieť pouvažovať, čo ďalej. Aj ostatné otrokyne chcú domov a sú ich stovky. V prístave kotví jediná loď a aj tá je plná...

23. deň 5. mesiaca

Dnes ráno sme vstúpili do chánovho paláca. Celkom pekná stavba, ale oproti kráľovskému palácu v Brugale je to len psia búda. Postupne sme ho prešli celý, ale až na pár otrokov sme nikoho živého neobjavili. Jeho veličenstvo chán Džugaran zomrel priamo na svojom tróne vystlanom ťavími kožami. Všade okolo ležali mŕtvolky jeho radcov, dvoranov a strážcov. Otroci ich nepochovávali, báli sa tiel dotknúť.

Palác bol kompletne vyrabovaný. Všetko zlato, striebro i drahé kamene zmizli nevedno kam. Otroci ho zrejme nevzali, to by sa asi tvárili inak. U nikoho z nich sme nevideli nič cenné. Nevadí, neprišli sme sem pre korisť.

Dala som mužom voľno (v meste je ešte stále dosť mladých, pekných otrokých, ktoré nie sú tehotné, nech si s nimi užijú) a sama som ostala v paláci. Našla som si tichú miestnosť, vytiahla z torby opálový zvon a spojila sa s plukovníkom Sarandibom v Nivose. Podrobne som mu zreferovala o všetkom, čo sme za tých dvanásť dní v Morgonii videli a zažili. Sľúbil mi, že bude informovať kráľa a postará sa tiež o to, aby do Taklabatáru odplávala loď, ktorá odvezie všetkých otrokov a otrokyne aj s ich deťmi. Zatiaľ to budú musieť vydržať. Každopádne, selkorský kráľ bude spokojný. Získa veľkú, aj keď ľudoprázdnu krajinu. A to celkom bez boja!

Končím so zápiskami do svojho veliteľského denníka. Zajtra ráno vyrážame na spiatočnú cestu. Dúfam, že sa tu pre nás nájde nejaké jedlo, bola by som nerada, keby sme sa museli cestou zdržiavať lovením zvere.

Do miestnosti vošla Luned. Bez zaklopania, ako vždy! Chce, aby som rýchlo išla s ňou, vraj našla niečo, čo musím vidieť...

Posledný zápis v kronike chánovho kronikára mnícha Usugaja:

Mor postupuje nesmierne rýchlo. Chán dal zavrieť palác, ale nepomáha to. Prví nakazení sú už aj tu. A čoskoro budeme všetci. Nikto sa tomu nevyhne. Modlitby ani

obete bohom nepomáhajú. Varoval som, že ich hnev za bezbožnosti napáchané v chrámoch bude strašný. Mal som pravdu. Naši bohovia nás celkom opustili. On to asi vedel alebo tušil...?

Čaká nás smrť v krutých mukách. Kliatba, ktorú na nás ten čarodejník zoslal je strašná. Morgoni ako národ sú odsúdení na zánik. Ale umierajú iba Morgoni, rodení Morgoni. Na cudzincov sa choroba nechytá. Ani na deti splodené s cudzinkami. Prekliati! Mizerní otroci, bytosti menejcenné ako prasce, ktoré chovajú, ostanú nažive! Taká nehoráznosť! Ale nič proti tomu nezmôžeme. Ani naši najlepší šamani či kňazi nedokážu kliatbu zastaviť. Je príliš silná. Taká silná, že ani supy a krkavce sa neopovážia dotknúť mŕtvych. Ani len dôstojný pohreb im nebude mať kto vystrojiť. Deje sa presne to, čo stálo v liste, ktorý dostal chán, ale vtedy sa tomu len zasmial...

Je už zbytočné uvažovať o tom, kto to vlastne zaviniť. Je už úplne jedno, kto dal vtedy pred rokmi príkaz napadnúť Sidron, či chán alebo niekto iný. A nemožno viniť ani vojakov, ktorí zabili toho muža, netušili, kto to je a ani sa na to nepýtali. Kládol odpor, tak ho zabili, napokon, takých tam boli stovky. Ale iba ten jeden bol bratom Veľmajstra čarodejníckeho kruhu Ordogara, dvorného mága kráľa Kanu. To on na nás tú kliatbu zoslal aby pomstil bratovu smrť. Našťastie sa nám to však podarilo utajiť. Vie o tom len chán a ešte zopár dôveryhodných ľudí. Ľudia vonku nech si myslia, že je to trest boží...

Ale prečo až teraz, po toľkých rokoch? Nechápe! Nikto z nás to nechápe.

Cítim sa veľmi zle. Už sotva udržím pero v ruke. Choroba už napadla aj mňa. Ostáva mi už len odovzdať dušu bohom a prosiť ich, aby k nej boli milosrdní...

K O N I E C

DISKUTOVALI SME, VIDELI SME...

Divoká jazda...

... po vlnách Karibiku. Takéto alebo podobné prívlastky by pokojne zniesol film, ktorý sme si boli pozrieť v našom kine, podotýkam vypredanom, a to už bolo vari šieste či siedme predstavenie. Partia okolo režiséra Gore Verbinského to opäť poriadne roztočila, akurát sa mi miestami zdalo, že to trochu prehánala. Viaceré jej ťahy a výmysly sa mi videli akoby silené. Už to nebol ten prvý, spontánny Jack Sparrow, krásna a trochu hlupučká Elizabeth či prehnane šľachetný Will Turner. Všetci sa zmenili. Ale či k lepšiemu? Nevieam!

Treba však povedať, že Verbinski a spol. urobili maximum preto, aby stvorili skutočne výpravný film, ktorý dokáže vypredať kiná. A to za každú cenu! Aj za cenu toho, že vytvoria jednu hektickú naháňačku, ktorej miestami akoby chýbala logika. Občas sa mi chcelo z posledného radu zakričať: Gore, spomal', máš privysokú rýchlosť!

Iste, po profesionálnej stránke bol film vymakaný. Jack Sparrow od prvého dielu zdokonalil svoj talent na maléry, takže je ešte zábavnejší, dejové zvraty sú ešte prekvapujúcejšie, bitky a súboje ešte napínavejšie, pirátske lode ešte veľkolepejšie. Hlavný záporák kapitán Davy Jones je ešte démonickejší, namiesto tváre má chobotnicu a namiesto ruky krabie klepeto. Do toho všetkého sa ešte pletie akási čarodejnica a megachobotnica menom Kraken, akoby na potvoru práve v službách D.Jonesa. Akoby už nemal dosť výhod! Napr. to, že je nesmrteľný!

A o čom je vlastne príbeh Pirátov č.2? V skratke - Jack Sparrow dostane avízo, že kapitán Davy Jones, ktorému upísal svoju dušu, túži po jeho spoločnosti. Jack však

nemá ani náznakom v úmysle slúžiť chobotníčiemu mužovi a hľadá všetky možné aj nemožné spôsoby, ako sa tomu vyhnúť. Je dokonca ochotný obetovať aj svojich priateľov, ale nakoniec si predsa len vstúpi do svedomia a – obetuje seba! Či bude mať jeho obeta význam sa máme dozvedieť v tretej časti.

Z kina som vychádzal dosť ohlušený a dosť zarazený. V čom ma tento film sklamal – asi že nemám rád silený humor. A túto myšlienku mi nevyhnal z hlavy ani dážď a vietor, ktoré sa preháňali mestom, keď som kráčal domov.

PIRÁTI Z KARIBIKU 2: Truhlica mŕtveho muža. USA, 2006, 130 min., rež. Gore Verbinski, hl. úl. J. Depp, O. Bloom, K. Knightley, B. Nighy, S. Skarsgard, ... **

Pirati z Karibiku II.

Pri mojej úvahe nad druhým pokračovaním Pirátov z Karibiku s kapitánom Jack Sparowom na čele, mi prichádza na um to, že vlastne už poriadne dlho nebol v kinách úspešný film o pirátoch. (snáď voľakedy populárny Sandokan!?). Tvorcom tohto príbehu sa s pomocou Johna Deppa podarilo oživiť tému pirátov a v novom šate predstaviť obľúbený námiet spojený s pirátmi – totiž ich poklady a ich prekliatia. Dvojka sa mi páčila, najmä Jack Sparow v podaní Johna Deppa. Niektoré jeho gagy boli naozaj originálne a schuti som sa zasmiala. V tomto filme všetky ostatné postavy sa akosi strácajú a sú popri Jackovi ako slabší odvar čaju. Podľa mňa si tvorcovia mohli odpustiť gumenú hlavu diabolského kapitána Davyho Jonesa. Viem si predstaviť omnoho strašnejšiu podobu tejto „pekelnéj“ bytosti, ktorá zbiera duše hriechnych pirátov, pričom sa jej nemusia okolo hlavy ovíjať gumené chápadlá. Tak isto mi pripadali absurdne niektoré ďalšie podoby prekliatych pirátov (tie s tými mušľami a pod. boli skoro akoby z rozprávky). Prekvapujúci bol záver, skutočne som nečakala, že sa objaví postava v prvom filme zlikvidovaného kapitána pirátov „Čiernej perly“. No čo už, uvidíme čo sa objaví v trojke a aké vyvrcholenie príbehu nás čaká. Ja si ho určite pôjdem pozrieť.

fany Eva

6 čísel vesmíru

(mesiac september v SFK ORION)

Tému s týmto zvláštnym názvom si vybral Miloš Vojtek a znel naozaj záhadne a lákavo. Na prvú besedu sa narhla kopa, mnohí aj z paralelného sveta mimo klubu a práve vtedy som im musel oznámiť nepríjemnú správu – Miloš ochorel a nemôže prísť. Volal mi okolo 15.00 že mu je veľmi zle, leží a má horúčku. Takže som mal možno nejaké tri hodiny na to, aby som rýchlo vymyslel a zrealizoval náhradnú tému.

Ako naschvál mi pritom pomohol denník Nový Čas, ktorý celkom vzadu uverejnil správu o tom, že práve 8. septembra uplynulo presne 40 rokov od uvedenia úplne prvej časti seriálu **STAR TREK**. Okamžite som sadol k Internetu a po chvíli som mal na stole vytlačené množstvo materiálov zo servera trekkies.cz. Prítomní síce po mojich oznámení šomrali, v konečnom dôsledku však odišiel len jeden, a naopak, neskôr popichádzali ďalší.

Prednáška sa mi celkom podarila, aj keď nie som práve expert na ST. Ale keďže väčšina prítomných seriál veľmi dobre poznala, nerobilo im problém dopĺňať ma a tak sme si dobre pokecali...Veď ST to je päť hraných TV seriálov a jeden animovaný. To je jedenásť celovečerných filmov (niekoľko z nich sme videli aj klube z videa) so

stovkami postávy pozemšťanov i mimozemšťanov, s vynikajúcimi špeciálnymi efektami ale a aj s hlbokými myšlienkami, ktoré oslovovali celé generácie. Pre milióny fanúšikov na celom svete sa ST stal kultom ale aj životným štýlom. Podľa StarTrekovskej hlavnej lode Enterprise bol pomenovaný aj prvý americký raketoplán.

O dva týždne však už Miloš prišiel a tu jeho vysvetlenie témy (ja sám by som si netrúfol o tom písať, niektoré veci boli mierne nad pochop obyčajného človeka):

Úvod

Názory na stavbu vesmíru a postavenie človeka v ňom sú staré snáď ako ľudstvo samo. Človek odjakživa pozoroval vesmír a neustále získaval nové a nové poznatky, ktoré však musel častokrát korigovať - Zem v strede vesmíru, statický vesmír atď. V dnešnej dobe máme množstvo poznatkov o jeho vývoji a štruktúre, napriek tomu sa vynárajú ďalšie a ďalšie nové otázky, ktoré majú zásadný význam pre pochopenie samotnej existencie vesmíru a jeho ďalšieho vývoja.

Jednou z týchto otázok je aj nepochopiteľne presné nastavenie niektorých dôležitých čísel, ktoré súvisia so samotnou štruktúrou časopriestoru od najnižších po najväčšie škály. Súčasné merania získavané z pozemských experimentov, ale najmä z vesmírnych pozorovaní, neustále spresňujú hodnoty týchto čísel a súčasne ukazujú na ich kľúčovú úlohu nielen pri formovaní nášho vesmíru, ale i pri vytváraní podmienok pre vznik života. Touto problematikou sa vo svojich prácach zaoberajú mnohí významní kozmológovia ale i teoretickí fyzici ako John D. Barrow, Martin Rees, Paul Davies, Roger Penrose atď.

Nasledovných 6 čísel zohráva tú podstatnú úlohu, ktorá určovala, určuje a bude určovať vývoj celého pozorovateľného vesmíru.

Číslo N

Toto číslo súvisí so všadeprítomnou silou gravitácie. Gravitácia zohráva dôležitú úlohou na všetkých rozmerových škálach. A to od atómov až po superkopy galaxií, vrátane tmavej hmoty. Gravitačná sila je najslabšia zo všetkých síl. Je 10^{36} krát slabšia než sila elektrostatická. A práve pomer medzi týmito dvoma silami je číslo N.

Ak by bolo N menšie, napr. 10^{30} , tak počet atómov potrebných na vytvorenie typickej hviezdy by bol 10^6 krát menší. Galaxie by sa utvárali oveľa skôr a boli by menšie. Čo je však horšie, hviezdy by žiarili len okolo 10 000 rokov, čo je málo napr. na formovanie planetárnych štruktúr.

Ak by bola gravitácia ešte slabšia (čiže $N > 10^{36}$), tak by síce vznikali plynné štruktúry, ale bez hviezd.

Číslo e

Z makrosveta sa prenese do mikrosveta. Toto číslo totiž súvisí s jadrovou účinnosťou. Pri termonukleárnej fúzii vodíka na hélium, napr. v Slnku, vodík premieňa 0,7% svojej hmotnosti na tepelnú energiu. A práve 0,007 je hodnota čísla e. Číslo e vlastne vyjadruje intenzitu sily, ktorá "zlepuje" dokopy zložky atómového jadra. Vďaka tejto hodnote e, je fúzia dostatočne výdatný zdroj energie, navyše fungujúci dlhodobo.

Ak by bolo číslo e rovné napr. 0,006, tak by bol vodík menej efektívnym palivom a hviezdy by zase nežili tak dlho.

Ak by bolo e naopak väčšie než 0,008, tak by sme nemohli existovať, nakoľko by z veľkého tresku neprežil nijaký vodík.

Skutočné zloženie zmesi prvkov vo vesmíre je závislé na hodnote e.

Číslo w

Toto číslo vyjadruje pomer skutočnej hustoty látky vo vesmíre k jeho kritickej hustote. Tento pomer je dôležitý na predpovedanie budúceho vývoja vesmíru - a totiž, či sa bude večne rozpínať, alebo naopak dôjde v ďalekej budúcnosti k jeho zmršťovaniu. Podľa súčasných pozorovaní má hodnotu 0,3. To by znamenalo večné a rýchle rozpínanie, čo sa aj potvrdzuje.

Situácia je však oveľa komplikovanejšia, lebo tu v úlohe veľkej neznámej vystupuje tmavá hmota.

Číslo w je oproti ostatným spomínaným číslam trochu zvláštne. Dôležitá je totiž jeho hodnota v ranných štádiách vývoja vesmíru - tu je požiadavka aby bolo blízke 1. Mnohí vedci sú práve poslednými analýzami meraní (napr. anizotropie reliktového žiarenia a pod.) doslova šokovaní, keďže sa ukazuje, že táto hodnota bola na začiatku vesmíru takmer presne rovná jednej! Udivujúce je najmä to, že rovnosť skutočnej hustoty vesmíru s jeho kritickou hustotou zabezpečuje presne také rozpínanie vesmíru, aké je potrebné pre vznik viacerých generácií hviezd a tým pádom zabezpečuje aj produkciu všetkých ťažkých prvkov potrebných pre vznik života.

Číslo Λ

Toto je slávna Einsteinova kozmologická konštanta. Jej história je síce zaujímavá, ale v tomto článku nebude spomínaná. Lambda vyjadruje intenzitu "antigravitácie", ktorá spôsobuje zrýchľovanie rozpínania vesmíru. Súvisí s tzv. tmavou energiou produkovanou kvantovým vákuom. Ukazuje sa, že hodnota Λ je nenulová, len jej presné stanovenie si ešte vyžiada nejaký ten čas. Dnes sa predpokladá jej hodnota na úrovni cca 0,7.

Číslo Q

Toto číslo určuje štruktúru nášho vesmíru. Jeho hodnota je rádovo 10^{-5} a znamená, že gravitácia sa v galaxiách a v kopách galaxií prejavuje veľmi slabo. Vďaka malej hmotnosti Q je náš vesmír vo veľkých škálach takmer dokonale homogénny.

Číslo D

Je to svojím spôsobom špecifické číslo, lebo vyjadruje počet pozorovateľných rozmerov. Všetci vieme, že žijeme v štvorrozmernom časopriestore - tri priestorové rozmery, preto je $D=3$. Ukazuje sa, že v jedine trojrozmernom priestore môžu vznikáť také štruktúry a existovať také sily, aké v súčasnosti pozorujeme. V tejto súvislosti je však potrebné spomenúť aj strunovú teóriu, ktorá hovorí o väčšom počte rozmerov. Tie sú však tak zvinuté, že ich v súčasnosti nedokážeme pozorovať. A ak vôbec existujú, tak nemajú zásadný význam, ktorý by ovplyvňoval dianie na veľkorozmerových škálach. Alebo nie? Nechajme sa prekvapiť. Možno už budúci rok (2007) zistíme práve v tejto oblasti niečo veľmi prekvapujúce.

Stále viac nadobúdam dojem, že kvalitných sci-fi filmov je stále menej. Jasným dôkazom toho je aj film, čo sme si pustili z DVD-čka v septembri. DOOM! Obrovská reklama mala urobiť z tohto filmu dobreže nie oscarový veľkofilm. Pritom je to totálny prepadák. Film natočený konverziou známej počítačovej strieľačky je vlastne len úbohou zlátaninou motívov z Predátora, Votrelca a Duchov Marsu. Komando vojakov prichádza na marťanskú vedeckú stanicu Olduvai, aby zistili, prečo sa prestala hlásiť. Nájdu tu pár mŕtvol a pár príšer, ktoré ich vyrobili. Začína sa zbesilá naháňačka, v ktorej majú striedavo navrch obe strany. No skrátka, nič nové na filmovom plátne. Rutinné béčko s niekoľkými vydarenými okamihmi... ale naozaj len niekoľkými.

DOOM, USA, 2005, 100 min., rež.: Andrzej Bartkowiak, hl.úl.: Karl Urban, The Rock, Rosamunde Pike, Deoboia Oparei, Richard Brake,
***1/2**

U.F.O. – nové poznatky

(mesiac október v SFK ORION)

Tradičná téma v tradičnom čase. Tento rok mal Štefi trochu uľahčenú úlohu, nakoľko mi Jiro Karbusický poslal celú kopu DVD-čiek s ufologickou tematikou. Lenže, čo ja s nimi, nie som ufológ, tak som ich všetky podaroval Štefimu, reku nech si ich doma pozrie a vyberie niečo zaujímavé. A tak na prvý večer vybral film, ktorý síce nijaké nové poznatky nepriniesol, ale pozrieť sa dal, darmo, klasika ostane klasikou – SPOMIENKY NA BUDÚCNOSŤ. Sfilmovaná kniha E. von Dänikena. Nebudem ho celý popisovať, napokon, väčšina ho dobre pozná. Bolo to zaujímavé pozeranie, aj keď v niektorých častiach už možno trochu zastarané. Predsa len, film bol natočený dakedy v 70-tych rokoch. A odvtedy sa veľa vecí zmenilo. Ale veľa vecí sa ani dodnes nepodarilo vysvetliť. Niektoré ostávajú záhadami dodnes. Napr. Baalbecká plošina, stavby v Tihuanacu, sochy na Veľkonočnom ostrove a pod.

Na druhý večer vybral Štefi trochu kratší film, zhruba hodinovku TAJOMSTVÁ UFO. Hneď v jeho úvode sme sa opäť pozreli na známu Areu 51 a na lietadlá, ktoré tam vznikli. Dosť sa tam hovorilo aj o projekte Aurora, ktorý je stále obostrý tajomstvom. Možno práve tieto stroje, tajne lietajúce nad územím USA, sú považované za mimozemské lode. Lietajú totiž nesmierne rýchlo, potichu a majú extrémne manévrovacie schopnosti. Vo filme sa ukázal aj známy bádateľ Bob Lazar. Ale nie len Aurora vyrába fámy, v minulosti to mohli byť aj diskovité lietadlá, ktoré sa snažila vyvinúť americká armáda, nadväzujúc na práce nemeckých technikov z 2. svet. vojny. V 40-tych a 50-tych rokoch sa na nich intenzívne pracovalo, skúšali sa ľudia ich často považovali za známe lietajúce taniere. Ich vývoj však bol neskôr úplne zastavený a zrušený pre neprekonateľné technické problémy.

Ale téma UFO by nebola kompletná bez prípadu Roswell, aj keď ten je už poriadne obohraná platňa. Ufológovia z neho žijú už pomaly 60 rokov. Bodaj by nie, veď vlastne tam sa to celé ufologické hnutie začalo.

Na záver druhého októbrovho klubu sme mali ešte jeden bod programu. Hneď po skončení sme sa nepresunuli tradične na pivo, ale do Astronomického kabinetu, ktorý v ten deň zažíval svoje znovuzrodenie. Trojica mojich starých kamarátov – Palo Paulík, Gabo Hodál a Gabo Korpás si dali tú námahu a podnikli dobrú vec. Ukecali Jana Čičátku z MsKS, aby kabinet znovu fungoval. Tibor Mézes už na to jednoducho nestačil, budova i okolie chátrali. Do ich obnovy sa vložili nemalé financie, ale teraz to aspoň vyzerá ako slušná kultúrna inštitúcia. Palo a obaja Gabovia nás ako starých známych pozvali na neformálnu oslavu znovuoživenia Astrokabinetu. Tá síce začala už okolo 17.00, ale niečo nám predsa len ostalo. Ale keby aj neostalo, nevydalo by to, nešli sme tam kvôli jedlu a pitiu. Išli sme tam pozdraviť troch zapálených ľudí, ktorí chcú robiť niečo pre propagáciu astronómie, a to je veda, ktorá je nám scifistom veľmi blízka.

Októbrový film mal rovnako bombastickú reklamu ako ten septembrový, ale tiež nebol nič moc. Pokračovanie kasového trháku Underworld spred troch rokov ani zďaleka nedosiahlo úroveň jednotky. UNDERWORLD 2:EVOLUTION, len veľmi voľne nadväzuje na prvý diel a okrem dvoch hlavných hrdinov ich akoby nič nespájalo. Odohráva sa kdesi v Maďarsku či Rumunsku (ťažko povedať).

Každopádne, upíri a vlkolaci sa vracajú na plátno, aby pokračovali v bitke (obzvlášť tá hneď úvodná bola celkom vymakaná – odohrávala sa totiž za temného stredoveku a viedli ju bojovníci dosť podobní gondorským rytierom z PP – jeden z mála svetlých momentov vo filme)...Kto hľadá šestákovú zábavu v zbesilo akčnom duchu so sexy hrdinami, nebude sklamaný. Ostaným však môže vadiť rozprávačská neohrabanosť a dejová beztvarosť tejto béčkovej jazdy...ešteže bola taká krátka.

UNDERWORLD 2: EVOLUTION, USA, 2006, 106 min., rež.: Len Wiseman, hl.úl.: Kate Beckinsale, Scott Speedman, Derek Jacobi, Tony Curran, Steven Mackintosh, ... **

Tajomné bytosti z vesmíru

(mesiac november v SFK ORION)

Novembrovú tému si opäť vybrala Ágika Holubová a ostala verná svojim záujmom o záhady. Tu je jej článok:

Komentár k prednáške " Neviditeľné bytosti "

Hlavným cieľom prednášky bolo bližšie informovať a oboznámiť milovníkov záhad s tými ktorých nevidíme, ale ich práca a pozostatky sú súčasťou ako i kultúrnym dedičstvom sveta. I tentokrát išlo samozrejme o mimozemskú civilizáciu. Prednáška, ktorá sa delila na dve stretnutia, pozostávala z dokumentárneho filmu a klasickej hovorenej prednášky. Vo filme , ktorý trval 1 hod. 30 min. , boli ukázané zbytky rôznych technických vymožeností , ktoré dokazujú ich slávu a vysokú inteligenciu ktorou údajná mimozem. civilizácia disponovala. Vyskytujú sa na rôznych kontinentoch. Našli sa v rôznych menších i väčších slávnych horách a mestách. Badať ich v rôznych zaujímavých stavbách. Sú také staré a rôzne skryté , že človek by ich sotva zaregistroval. Sú zaujímavé a mnohým nepochopiteľné. No sú aj odborníci , ktorí napriek tomu, že získali vedomosti v dnešnom modernom svete, podporujú názor o dávnej minulosti a činnosti mimozemskej civilizácii na Zemi. Ich snažením vznikol tento potrebný dokument.V druhej časti prednášky som čítala z časopisov : UFO - Magazín a Magazín 2000, ktoré sú z rokov 2000 - 2005. Týkali sa tiež objavu rôznych technických prvkov alebo priamo technických vymožeností mimozem. civilizácie. Dokonca sa v nich písalo aj o ich stretnutí s našimi ľudskými bytosťami o včlenení sa a pobyte v určitých spoločenstvách na určitú dobu, alebo čo je už aj pre mňa trochu záhadnejšie , písalo sa aj o sexuálnom spolunažívaní. Mnoho kráľov , vládarov a tzv. bohov, pochádzalo údajne odtadiaľ. Všetky tieto pozostatky boli zabudované a podané v rôznych príbehoch a legendách. Hovorili o začiatkoch v dejinách Zeme a ľudstva. Po prednáške sa naši členovia dali do veľmi živej diskusie, prezentujú svoje náhľady a názory. Je to samozrejme, vítané. Toto bolo aj mojím cieľom. Nečakala som , že so mnou budú všetci súhlasiť a vo všetkom. Ani čiastočne. Ja však naďalej vo svojej duši zbožňujem tieto príbehy. Mysľou zachádzam do obdobia začiatku ľudstva. Oddychujúc tak od denných nervákov. Detsky veriac, že niekedy aj ja uvidím na večernej oblohe niečo, čo roztúži moje srdce a znova sa prinútim prečítať si tajuplné príbehy o neviditeľných bytostiach. Ak Vás moje prednášky zaujali, dúfam že sa stretneme aj v roku 2007 - novembri.

Novembrový film sme už pôvodne videli v kine, ale dal sa pozrieť ešte raz. Celkom milý fantasy príbeh štyroch anglických detí, ktoré sa cez šatník v starom dome na vidieku dostanú do rozprávkovej krajiny zvanej Narnia, v ktorej vládne zlá Biela

čarodejnica. Spolu s levom Aslanom sa postavia na čelo hnutia odporu a vo veľkej záverečnej bitke ju porazia aby sa sami stali vládcami Narnie.

Je to však len prvá časť sedemdielnej ságy, takže sa je na čo tešiť...

NARNIA: Lev, šatník a čarodejnica. USA, 2005, 140 min., rež. A. Adamson, hudby: H.Gregson-Williams, hl.úl.: T.Swinton, G.Henley, S.Keynes, A.Popplewell, W.Moseley, J.McAvoy, K.Shah,... ****

UFOcon 2006

S tou myšlienkou za mnou prišiel Waldo Urmínsky už v júni. Vraj Asociácia UFO bádateľov (ďalej AUFOB) bude mať už desať rokov od svojho založenia, a vraj by to chcel nejak slušne osláviť, ale že nemá kde. Veľmi rýchlo som pochopil, že by to chcel robiť u nás v knižnici a tak som mu ponúkol kompromis s tým, že SFK ORION a Knižnica A.Bernoláka budú figurovať ako spoluorganizátori. Súhlasil a tak sme začali s prípravami. Dohodli sme termín na október, vyrobili plagát, pozvánky a ...potom sa zrazu všetko zaseklo. Waldo akosi prestal brať mobil, neodpovedal na maily, ukázal sa až v auguste na druhom Piknicone a vyšlo z neho, že si našiel robotu a je príliš zaneprázdnený. Prosto, došlo ku komunikačnému výpadku, ktorého následkom bolo, že októbrový termín akcie padol a museli sme ju presunúť na november.

Na druhý krát, ale vyšlo to! Povedali sme si a začali sme sa 25.11.2006 predpoludním schádzať v knižnici. Ale nejako nás to tam prestalo baviť a tak sme sa so Štefím presunuli do krušovickej pivárne a dlhý čas čakania si krátili popíjaním chladeného. Okolo pol dvanástej sme sa presunuli späť do knižnice, kde sa postupne zišla klasická ufologická partia - chýbal akurát Waldo! Mobil nebral, na SMSky neodpovedal. Dorazil konečne o 12.30, pol hodinu pred oficiálnym zahájením akcie. Vysvitlo, že mal v noci nepríjemné zdravotné problémy a zaspal až nad ránom, preto zmeškal všetky autobusy.

No, ani Armstrong na svojom bicykli nešturmuje tak, ako sme my museli dokončovať prípravu. Waldo mal totiž so sebou všetky materiály na nástenky, programové bulletiny (plagáty pre istotu zabudol doma, to aby nebolo účastníkom čo rozdávať), no ale nakoniec sme to dokázali a UFOcon2006 začal s len malým meškaním.

Zasadačka knižnice nebola nijak zvlášť zaplnená (dodatočne vyšlo najavo, že sekretárka vo firme, kde Waldo robí zabudla poslať pozvánky na školy a do firiem), väčšinu prítomných tvorili členovia SFK a pár ľudí zvonka...

Po uvítaní si vzal slovo Waldo a predniesol správu o činnosti AUFOB za 10 rokov. Slušne povedané, bola až podozrivo stručná. Bez urážky, ale AUFOB toho za 10 rokov príliš veľa nevybádala. Nejaký jeden kruh v obilí, nejaké pozorovanie letiaceho čohosi a ...to bolo asi tak všetko. Darmo som sa snažil z Walda, resp, jeho kolegu Sztaneka z Bratislavy (ktorý dorazil aj s rodinou) niečo vyžmýkať – nebolo čo! A tak som si vzal slovo ja a rozbehol záhadologický kvíz. V rozboji s Ondrom Sokolom ho napokon vyhral Zoli Gergely (obaja správne uhádli 15 z 30 otázok), dostal knihu, šampus a záchvat eufórie, pretože ešte nikdy v živote nič nevyhral (s tým šampusom sa s nami samozrejme po akcii bratsky rozdelil).

Po kvíze bola fajčpauza a po nej začal Waldo svoju prednášku o voľnej energii. V podstate zopakoval to, o čom písal v minulom fanzine, nakreslil zopár schém, ale väčšinu z povedaného sme už poznali z minulých prednášok v klube. Mal so sebou aj svoje modely, škoda že nevydržali prenos a teda neboli funkčné, takže výroba elektriny z ničoho sa nekonala. Ale entuziazmus mu skutočne nechýba a je rozhodnutý vo svojich pokusoch v oblasti testatiky pokračovať a dosiahnuť to, že raz sa odpojí od rozvodnej siete Enelu a bude sa elektrinou zásobovať sám...držím palce.

Keďže sa do programu okrem Walda a mňa nik iný neprihlásil (zrejme nikto nič nevybádal – a to ja sám mám od UFO-bádatel'a veľmi ďaleko), opäť som si vzal slovo a odprednášal o tajných projektoch ruského letectva. Na Internete som zachytil správy o novom ruskom stroji TU-2000 (mal by byť obdobou americkej Aurory – alebo Aurora je obdobou TU-2000???) a zaujali ma tak, že som si ich stiahol a po nich ďalšie informácie o nových strojoch ruskej armády. Pár sa ich našlo, ale rozpisovať sa tu o nich nebudem. Každopádne, Rusi v tejto oblasti určite nepovedali posledné slovo.

Potom sa zase ujal slova Waldo a poučil nás, akými prostriedkami treba skúmať napr. kruhy v obilí či mimozemské javy. Dozvedeli sme sa, že najlepšie mať stále pri sebe videokameru (alebo aspoň digitálny foťák), GPS-aparát, Geigerov počítač a podobné maličkosti. A keď nie, postačia aj mikroténové vrecká na vzorky, meracie pásmo, blok a ceruzka. K prípadným emzákom je lepšie najlepšie nepribližovať sa, ak by sa priblížili oni k vám, najlepší je – automat Kalašnikova!!!

Ďalej...ďalej nič. To bol celý UFOcon2006. Chvíľu sme ešte podebatili, zahladili stopy a opustili palubu pomyselného lietajúceho taniera Pravdu povediac, ďaleko nedoletel, ale nebudem špekulovať čou vinou. Každopádne, o ďalších desať rokov to skúsime zas, hádam to vyjde lepšie...

Andy

NOVOCON 2006

(záverečná schôdzka klubu v roku)

Organizácia NOVOCONu (NC) sa už u nás v klube stáva rutinou a jediné na čom sa treba dohodnúť je, čo sa bude variť. Tento rok nám však do toho skočila naša direktorka, ktorá práve na 8. decembra dohodla nejakú inú akciu, hoci rok dopredu vedela, že tam máme plánovanú rozlúčku my. Ale bola to nejaká akcia pre honoráciu a nemienila ani len debatovať o tom, že by ju nejak preložila alebo skrátila (dodatočne som sa od Ľubky Červenej, ktorá tam bola povinne, dozvedel, že celá tá paráda skončila už o pol štvrtej a namiesto 80 pozvaných papalášov tam prišlo nejakých 20). A tak sme sa dohodli, že NC bude u nás na Odbornom oddelení, aj keď tam nie je toľko miesta a okná sú vlastne veľké výklady. Ale dobrých ľudí sa všade veľa zmestí, zlí sa natlačia a okná sa dajú zakryť. Ako hlavné jedlo sme dohodli bravčový perkelt s haluškami z varečky môjho synátora a manželky. Zoli tiež znovu sľúbil jelení guláš aby bolo čo jesť aj po polnoci.

Okná sme zakryli, natlačili sme sa (prišlo nás nečakaných 23 humanoidov!) a novoconili. Hlavným prípitkom bola tentoraz conanovica (presnejšie Old Barachan Brandy), pre ktorú som si bol v lete až v Hodoníne u Milana Zachodila, potom klasický kvíz (vyhrala ho opäť klasicky Evka Seková a ja som s poľutovaním skonštatoval, že moji spolufani ORION zrejme vôbec nečítajú), odovzdávanie čestných uznaní za dlhoročnú prácu v Scifi klube (dostali ich všetci tí, ktorí ich nedostali vlani...s výnimkou Milana Šimuneka, ktorý je členom klubu ešte len mesiac), všeobecná žranica a potom už len voľná zábava. Jožko Hučka znovu priniesol SUDOKU a znovu nám jeho lúštenie akosi nešlo. Zmena oproti minulosti však predsa len bola – mali sme priamo v miestnosti internet a mohli pozeráť zaujímavé stránky a mailové správy (asi najväčší úspech mala scénka Jak jsme startovali web, ktorú som dostal od jednej kamošky z četu – asi piati ľudia si ju hneď na mieste nechali preposlať), ujali sa aj DVD-čka – vystúpenie súboru Lord of the Dance v HydeParku sa celkom páčilo (hlavne dlhé štíhle nohy tanečníčok), ale Pišta Procházka doniesol koncert Pink Floyd v Earl Court London 1994. Parádne sme si na ňom zgustli (bežalo 2x). Film sme tentoraz nijaký nepozerali lebo nikto ani nijaký

nedoniesol. A Zoli nedoniesol ani sľúbeného jeleňa. Dôvod bol celkom prozaický - unavený po práci zaspal a nestihol ho uvariť.

Film nakoniec ani nikomu nechýbal, dokázali sme sa celkom dobre baviť aj bez neho. Ale o tej pol tretej sa už predsa len väčšine z prítomných jedenástich vytrvalcov začali lepiť oči. Spratali sme zo stolov, zahladili stopy a nočným mestom tiahli domov. Doma som zaľahol o 3.30 ale o 7.30 som už musel znovu vstávať a klusať do knižnice. Nabudúce sa mi ani neoplatí ísť domov.

Andy

PREČÍTALI SME SI...

Česká fantasy 2005

Po tom, ako som si pred rokom prečítal Českú fantasy 2004 som ani na okamih nezapochyboval, že si musím zohnať aj dvetisícpäťku. A keďže jedno z novozámockých kníhkupectiev zaradilo do ponuky aj pomerne slušné množstvo kníh zo sci-fi a fantasy žánru, nebol dokonca ani problém ju dostať.

Vlado Ríša si opäť zgustol, koniec koncov, mal z čoho vyberať, veď v Česku je autorov fantasy ako maku. Do tejto antológie vybral jedenásť poviedok a nezaprel v sebe patriota – hneď niekoľko z nich sa buď odohráva priamo v Česku alebo sa dotýka jeho dejín.

Tak je to aj s prvou z nich z pera **Fráni Vrbenskej SEQUOR TRAHENTIA FATA**, ktorá pojednáva o osudoch mladého švédskeho vojaka, ktorý sa počas 30-ročnej vojny dostáva do Česka – vojaka, ktorý je zásluhou zvláštnej kliatby nesmrteľný.

Jana Rečková je v Česku vychytenou a často oceňovanou autorkou, ale pre mňa píše dosť zvláštnym štýlom, ktorý mi akosi nereže. Jej poviedka **DOBRY DŮM NA HRANÍ** o zvláštnych vzťahoch dvoch skupín zvláštnych ľudí(??) ma v polovici prestala baviť a napokon som ju radšej vynechal.

Tretia v poradí bola Vladova vlastná poviedka **PTÁK NOH** a tiež je zo skupiny „patriotických“ – ozrejmuje vznik známej Svätováclavskej orlice, aj keď poskytuje dosť zvláštne vysvetlenie. Orlica je v skutočnosti mýtický vták Noh, ktorého kdesi v Kampánii zabili dvaja Česi – šľachtic Stillfred a jeho syn Bruno a za odmenu ho dostali ako erb.

Aj meno **Edity Dufkovej** je v českom fandome pomerne dobre známe. V ČF 2005 sa prezentuje poviedkou **TI, KTEŘÍ NECHODÍ PO ZEMI**, ktorá sa odohráva v stredovekej Amerike, konkrétne u starých Aztékov a – ich márnomyseľných a krvilačných bohov. Konflikt medzi nimi spôsobí smrť malého chlapca, ale kto z nich by sa pre to trápil...

Poviedka **NEZAPOMENĚN** je ďalšia z česko-slovanských fantasy. Jej autorka **Veronika Válková** si zvala na pretras reálie starých Slovanov žijúcich na území dnešného Česka, konkrétne problémy mladého lovca, ktorý musí čeliť nielen životným krízam, ale aj vražednej mágii.

Meno **Miroslav Hokeš** mi veľa nehovorilo a jeho poviedka **BÍLÝ KONDOR** bola druhou zo zbierky, ktorú som nedočítal. Bola na môj vkus príliš abstraktná a z celého som vyrozumel len to, že akási partia ide vyslobodiť akúsi ženskú, ktorá však o to zjavne nestojí...

O **Lucii lukačovičovej** som už minule napísal, že je to dievča, ktoré má talent od Boha a v poviedke **SLUNEČNÍ ŠTÍT** to len dokazuje. Vymakaná bojovnícka fantasy o skupine hraničiarov čeliacim temným hrozbám.

Mám to šťastie, že **Lea Medeka** poznám osobne, je to skutočne Pán spisovateľ. Jeho poviedka **DŮM HADA** je podľa mňa najlepšou z celej antológie. Tiež sa odohráva v Mexiku, ale asi sto rokov po dobytí ríše Aztékov. Skupina španielskych dobrodruhov sa vydáva do džungle za pokladom, ale nakoniec musí čeliť strašnému netvorovi.

Neviem, akú prvú hračku dostal **Rišo Šusta** keď bol malý, ale asi to bola nejaká zbraň. Má ich totiž rád, najmä meče. O jednom pojednáva aj jeho poviedka **NÁVRAT MEČE**. Nájomný bojovník Kojj sa proti svojej vôli dostáva do centra vražedného stretu medzi dvomi súrodencami, súperiacimi o moc v krajine. Hlavnú úlohu však pritom zohráva jeho meč, ktorý dostal od akéhosi mága...

Poviedka **Zdenka Rosenbauma ZAVŘENÁ CESTA** je to, čomu sa tuším hovorí mestská fantasy (ak sa mýlim, opravte ma!). Odohráva sa vlastne v súčasnom Česku a jej hlavným protagonistom je mladý muž s mierne problematickou minulosťou, ktorý zistí, že popri našom existuje ešte aj iný, neviditeľný svet plný magických bytostí. Tie však medzi sebou vedú neustále spory a potrebujú niekoho, kto by im robil Sudcu...

Meno **Petra Neomillnerová** je pre mňa celkom neznáme, ale podľa jej poviedky **KVĚT SKÁLY** usudzujem, že má dosť vážne sklony k feminizmu. Každopádne, príbeh čarodejnice L´Runy je celkom zaujímavý, plný temnej mágie ale aj ľudskej bolesti.

Podtrhnuté, sčítané – Vlado Ríša vytvoril opäť vynikajúcu antológiu českej fantasy (keď by sa niekto odhodlal na niečo podobné aj na Slovensku – ale to asi tak rýchlo nehrozí!!!) a už teraz sa teším na ČF 2006.

Andy

Conan turista?

Môj starý známy scifistický dinosaur a kamarát Vlado Ríša je nepochybne jedným z najlepších českých fantasystov. Viackrát ma zaujali jeho poviedky uverejňované v jeho výberovkách Česká fantasy, a tak ma zaujala aj jeho kniha **CONAN: Meč Yggrest**, ktorú som celkom náhodou zbadal v našom kníhkupectve. Pôvodne bola plánovaná pod stromček, ale kto by čakal do Vianoc? Hneď som sa do nej pustil a keď som ju na druhý položil, moje dojmy boli mierne zmiešané. Čítal som už aj lepšie Conanovky.

Príbeh sa odohráva na viacerých miestach, ktoré Conan s partiou precesuje – Brythunia, Hyperborea, Hraničné kráľovstvo, Cimmeria. Conan, slúžiaci vo vojsku brythunského kráľa Benuira dostane za úlohu priniesť čarovný meč Yggrest, ktorý sa nachádza v jednej svätyni v Hyperborei. Meč však v skutočnosti nepotrebuje kráľ ale jeho dvorný mág Raksis, ktorý ním chce vzkriesiť kult Sethina – brata stygijského boha Seta. Conan má meč dopraviť do Coarilly, ale sám nemá výpravu prežiť. Nebol by to však on, aby sa nevzoprel a napokon neurobil z kultu hadieho poloboha kôlničku na drevo. Meč Yggrest si vezme a daruje svojmu cimmerickému bohovi Cromovi. Čo všetko popri tom prežije by bolo na dlhé písanie.

Ako som už napísal, čítal som aj lepšie Conanovky. Nech sa na mňa Vlado nehnevá, ale táto bola jedna z horších. Príbeh bol plochý, vedľajšie dejové línie prakticky nijaké, zápletky predvídateľné dlho dopredu. Conanovi sa všetko darí, a aj keď sa dostane do nejakého maléru, je okamžite zrejmé, že sa z neho aj vyseká. Kniha má však aj pozitíva. Nijaké dlhé zbytočné filozofovanie a opisovanie. Jednoduchá priama akcia, pri ktorej meče a sekery svišťa, hlavy zloduchov lietajú vzduchom a krv (ľudská i zvieracia) tečie potokom. A čo na tom, že musí precestovať možno stovky míľ cez hory doľu? Veď zimná horská turistika je zdravá.

Vlado RÍŠA

Conan: Meč Yggrest. Ilustr. J.P.Krásný. 1.vyd.

Praha: Poutník, 2006. 238 s. **1/2

Anjeli v uniformách...

Odkedy nitriansky Brloh začal spoluprácu s novozámockým kníhkupectvom Modul, dostáva sa aj k nám celkom slušná ponuka kvalitnej fantastiky. Medzi ňou som objavil zaujímavú fantasy od autora, ktorý určite nie je v tomto žánri nováčikom – William King (nie, nie je rodina Stephenovi Kingovi) je známy hlavne milovníkom Warhammeru. Ale príbeh, ktorý zhmotnil do svojej novej trilógie je od Warhammeru dosť ďaleko. King si vymyslel vlastný originálny svet – svet ovládaný temnými elfami – terrarchami, ktorí prišli odkiaľsi z inej dimenzie akousi časopriestorovou bránou a ovládli svet ľudí. Ovládli ho svojou nesmrteľnosťou a – mágiou.

Miešanec, Lasička, Barbar, Leon, Gunther ...etc. sú príslušníkmi prieskumnej jednotky ľahkej pechoty nazývanej Anjeli smrti. Majú za úlohu odhaliť podzemnú skrýšu skupiny vzbúrencov proti terrarchom a zabiť ich vodcov. Podarí sa im to len čiastočne a to spôsobí, že sa dostanú do nepríjemných situácií. V sídle vzbúrencov totiž ukradnú knihy, o ktoré mám veľký záujem aj niekto iný – Zarahel, temný prorok, ktorý chce vrátiť späť na svet pavúcieho boha Urana Ulthara. Svojrázni žoldnieri sa musia vrátiť do podzemia a zviešť rozhodujúci boj. Nejdú tam však sami, sprevádza ich mocná čarodejnica Asea z kasty terrarchov, pretože len meče pavúcieho boha nezničia...

Anjeli smrti sú ozaj svojrázna partia. Sú to chlapi z mäsa a kostí, žiadni superhrdinovia (skôr antihrdinovia), takí trochu skúsenejší a ostrieľanejší vojaci, ktorí už kadečo preskákali, ale vždy im ostávajú normálne ľudské a chlapské slabosti a necnosti. Radi si vypijú, pomilujú sa s peknými neviestkami (všetci okrem Gunthera, ktorý je náboženský fanatik), majú svojský jazyk, ktorý sa určite nehodí do luxusných salónov, ale keď príde na boj, lepších nenájdete. Nemajú radi namyslených terrarchov, ale majú v sebe zakorenenú aspoň hrst' zodpovednosti za krajinu, v ktorej žijú.

Je to zvláštna krajina. King vymyslel originálny svet kdesi na úrovni európskeho stredoveku, svet ovládaný mágiou, v ktorom však vojaci strieľajú z pušiek a pištolí, vozia sa na obrovských zvieratách nie nepodobných dinosaurom, svet, ktorého náboženstvo nápadne pripomína kresťanské.

Hoci kniha skončila približne tak, ako sa dalo očakávať už zhruba v jej polovici, dokázala ma udržať v napätí až do konca. Jej dej sa odohráva prevažne len jednej rovine, ale tá je tak členitá, že to čitateľ ani nevníma a vôbec nemôže tvrdiť, že by bol plochý a nezaujímavý. Zápletku strieda zápletku a ledva sa Miešanec a jeho kamoši dostanú z jedného maléru, už sú v ďalšom, ešte horšom...

Anjeli smrti sú prvou časťou trilógie, takže je logické, že autor si nechal otvorené vrátka. Anjeli smrti ani zďaleka nepovedali posledné slovo a ja sa na tie ich ďalšie teším už teraz.

KING, William

Andělé smrti (Death's Angels). Z angl.orig. prel. Leona Malčíková.

Ilustr. Jan Patrik Krásný. 1.vyd.

Frenštát pod Radhoštěm: POLARIS, 2005. 343 s. ****

Roboty na scénu...!!

Myslím, že každého priaznivca fantastiky poteší fakt, že v apríli 2007, pri príležitosti otvorenia novej budovy Slovenského národného divadla v Bratislave na Pribinovej ulici, súbor činohry tohto divadla otvorí svoju scénu novým naštudovaním hry Karla Čapka R.U.R.

Aby sme boli v kurze diania, dovoľte niekoľko poznámok. Čapek v tejto hre prišiel s umelo vytvorenými bytosťami a nazval ich robotmi. Ich poslaním bolo a aj je, pomáhať ľuďom k lepšiemu a plnohodnotnejšiemu životu. Ako to dopadlo, vlastne o deji hry, nechcem písať, ale názov a pomenovanie týchto bytostí sa ujalo v celom svete. To po prvé!

Po druhé: Národní divadlo v Prahe premiérovalo túto hru v januári 1921, v Slovenskom národnom divadle bola prvá premiéra R.U.R. v októbri toho istého roku. Réžiu mal Jozef Hurta, ktorý si v nej zahral jednu z hlavných postáv – staviteľa Alquista.

O 14 rokov neskôr – 17. 4. 1935 – s českým súborom SND R.U.R. opäť naštudoval pokrokový režisér Viktor Šulc, ktorý patril k avantgarde československých dramatických umelcov v medzivojnovom období a za svoju pravdu zahynul v koncentračnom tábore Osvienčim.

Encyklopédia dramatických umení z roku 1990 uvádza, že na Slovensku sa R.U.R. uvádzala ešte v Štátnom divadle v Košiciach a to v roku 1958 pod taktovkou režiséra Jozefa Pálka, a v Krajevom divadle v Trnave v roku 1963 v réžii Zdenka Krausa.

Napokon to podstatné. Kým za života Karla Čapka boli roboty čírou fikciou (umelo stvorené bytosti nejestvovali), v našich dňoch roboty už jestvujú, fungujú a slúžia ľudstvu. Takým najmarkantnejším príkladom je Japonsko, kde na prvej celosvetovej výstave v tomto storočí EXPO 2005, firma TOYTO prišla so súborom robotov vykonávajúcich mnohé práce. Robot, vlastne robotka Actroid – inak veľmi krásna žena – vítala návštevníkov výstavy v štyroch jazykoch. Iné roboty tam pracovali v rôznych úlohách – upratovali a čistili výstaviisko, strážili deti a pod.

S iným takýmto robotom prišiel v roku 2003 do Prahy na štátnu návštevu vtedajší japonský predseda vlády pán Koizumi a ASIMO tam ostal ako jeho dar českej vláde.

Osobne sa teším na uvedenie Čapkových R.U.R. na doskách SND a v kútiku duše očakávam, či náhodou nepríde aj nejaký ten živý robot aj k nám do novej budovy SND.

Jozef SVÍTEK

COMICS SALON 2006

Dosť dlho som váhal, či na CS06 vôbec pôjdem. Ale potom sa mi podarilo z netu stiahnuť program (kompletný rozpis akcií na celý víkend) a to rozhodlo. Upútala ma hlavne existencia Fantázia salónu, kde sa malirobiť prednášky a besedy na mne veľmi blízke témy. Ale samozrejme aj ostatný program bol celkom zaujímavý.

Tentoraz som išiel sám, **Evka Seková**, moja klasická spoločníčka na scifistických akciách to tentoraz vzdala. Jej škoda. Ale koniec koncov, ľudí tam bolo dosť, až príliš.

Comics Salon je jednoznačne akcia pre mladých. Už na zastávke autobusu 41 pred Hlavnou stanicou postávali desiatky tínedžerov oboch pohlaví s batôžkami na chrbtoch, mnohí s náramkami s logom CS06 na zápästiach. Pred vchodom do SÚZy sa vytvoril menší dav, ktorý sa dlho nehýbal, ale nakoniec sme sa predsa len dovnútra dostali.

SÚZu celkom dobre poznám, nemal som teda nijaký problém s orientáciou, už sa len bolo treba niekde zložiť a usadiť. Zamieril som rovno do **Fantázia salónu** (FS),

kde akási **Crankie** z Tolkienovskej spoločnosti prednášala o **šperkoch v Stredozemi**. Človek by ani nepovedal, že sa z takej podružnej záležitosti dá urobiť celkom zaujímavá a veselá prednáška. Hovorila nielen o Prsteňoch moci, ale napr. dosť aj Sillmarilioch, Aragornovej kráľovskej prilbe a iných, hlavne elfských šperkoch.

Potom som zamieril do vedľajšej miestnosti s názvom **Japan salon (JS)**, kde mal svoje vystúpenie **Nalim Lidochaz**, otec zakladateľ Conan Society. Jeho prednášku **Conan v Nippon Koku** som si nemohol nechať ujsť. Nebudem ju tu celú popisovať, poviem len dve hlavné veci – po prvé: revali sme od smiechu, po druhé – Nalim za tú hodinu a niečo určite schudol najmenej dve kilá! Svoje rozprávanie totiž intenzívne dopĺňal tanečnými a gymnastickými kreáciami.

Aby som sa trochu upokojil, zašiel som do baru. Tu som narazil na partiu známych, ktorí sa začali pomaly trúsiť z izieb, kde vyspávali nočné radovánky. Po polhodine sedela v bare okolo stola početná scifistická spoločnosť (prevažovali členovia Conan society), ktorá sa skvele bavila. Hlavné slovo však predsa len mali **Peťo Zvalo a Ivan Al'akša**. Ich hlavnou témou bol budúcoročný **Parcon v Nitre**, ktorého príprava celkom slušne napreduje. Termín ešte nie je presne stanovený, ale miesto conania a miesta ubytovania sú už zabezpečené. Teraz treba už len dať dokopy nejaký program. Peťo mi už oznámil, že so mnou ráta ako s prednášateľom, tému si vraj mám vybrať vlastnú akú chcem. Ivan mu tiež dával zaujímavé nápady – sám sa totiž zúčastnil **Worldconu v USA!** No a ešte bude treba zohnať nejakého zaujímavého hosťa zo zahraničia. Radil som Peťovi Ewu Bialolecku, alebo Lewandowskeho, ale tí vraj nie sú príliš známi. Mal by to byť niekto atraktívnejší.

Popri inej konverzácii ma **Aramon** (Jano Žižka z Piešťan) mierne zmrazil otázkou, či budem ďalej pokračovať v písaní poviedok o oddiele Krvavých psov. Lebo tie, čo si sťahuje z Palmkníh sa mu páčia a chce ďalšie. Tak som ho uspokojil oznámením, že určite sa dočká ďalších príbehov, začo mi ochotne zaplatil pivo. Ani som netušil, že niekto zo Slovenska vôbec moje poviedky aj číta. Ale potešilo to.

Posedenie v bare mi zabralo dosť času. Naobedoval som sa a potom si išiel hľadať niečo zaujímavé. Prednášky o StarWars, Babylone 5 a StarTrekku, ktoré sa konali vo FS som zmeškal, rovnako aj film Underworld:Evolution, ale určite som nechcel zmeškať Červenákovu prezentáciu pripravovanej knihy, **fantasy románu BOHATIER**, ktorá čerpá jednak zo skutočnej histórie Starej Rusi, jednak z ruských ľudových povestí – bylín. Čas čakania som strávil v JS, kde istý **pán Poliak** prednášal o **japonskej národnej hre GO**. Bolo to veľmi zaujímavé a páčilo sa mi to. Dozvedel som sa o tejto hre mnohé nové veci a v podvečer som sa dokonca vybral do reštaurácie, kde sa GO aj skutočne hralo, a hodnú chvíľu som pozoroval hráčov a snažil sa pochopiť princíp a taktiku – nepodarilo sa mi to ale to sa za pol hodinu ani nedá. Vedeli ste napr. že GO je oveľa staršie ako šach? Že má 10 na 761 kombinácií (šach má „len“ 10 na 120) atp.

Prednášku o GO som opustil v najlepšom, aby som si zaistil miesto na **Červenákovu** prezentáciu. Tá sa niesla vo veľmi veselom duchu. Juro pracuje na knihe už dva roky a na Vianoce bude na trhu prvý diel (Bohatier bude mať tri časti). Bavil nás najmä popisom mierne zložitých a dosť málo známych národnostno-náboženských vzťahov a vojen na starej Rusi. Potom nám tiež prečítal úryvok – bude to zaujímavá kniha.

Z Jurovej prednášky som tiež odišiel o čosi skôr, aby som si našiel miesto na **Hlavnej palube**, kde mali premietajú film X-men 3. Práve tam prebiehala **karaoke show**, celkom vydarená, akurát technika dosť haprovala, takže namiesto plánovaných 30 minút trvala vyše hodinu. Ale na druhej strane, bolo obdivuhodné ako sa tí mladí dokážu naučiť nesmierne zložité a dlhé texty piesní v japonskom originále!! (neviem prečo, ale japonské piesne sú na naše pomery neobyčajne dlhé –

trvajú 8 – 10 minút) Niektorí síce spievali s papierom v ruke, ale tí najlepší spievali spamäti! Klobúk dolu!

Ono vôbec japonskej kultúre bol venovaný najväčší priestor. Od rána do večera bežali **anime filmy**, ktorých názvy mi však absolútne nič nehovorili, **Anime salón** bol obsadený permanentne do posledného miesta, v **Tea salóne** sa podával japonský čaj, od rána bežal **workshop** o kreslení anime postavičiek, súťaže v **anime PC hrách** (ich názvy takisto neovládam), **súťaž kostýmov** s japonskou a anime tematikou, **výstavky** anime obrazov, po chodbách sa prechádzali samuraji v kimonách a brneniach s katanami v pošvách...- no prosto, treba vidieť! Niekde mimo hlavného diania sa vraj odohrávala aj prednáška o **hentai** (anime porno), ale akosi mi ušla, čo dosť ľutujem.

X-men 3 bol záverečný diel trilógie sfilmovaných komiksov. Film režiséra Bretta Ratnera bol nabitý špeciálnymi efektami a divokými akčnými scénami, ale aj niektorými originálnymi nápadmi. Mal podnázov **Posledný vzdor** a popisoval vojnu medzi ľuďmi a mutantmi, ktorí sa svojej inakosti nechcú vzdať. Istý vedec totiž vymyslel Liek, ktorý dokáže mutanta zbaviť jeho mutácie a urobiť z neho obyčajného smrteľníka... Vojna si však vyžiada veľa obetí na jednej i druhej strane. Hlavné úlohy stvárnil tí istí herci ako v dvoch predošlých dieloch – P. Stewart, I. McKellen, H. Jackman, H. Berry. F. Jensen, atď.

Film skončil o šiestej a do siedmej som sa ešte stihol zúčastniť krstu novej knihy mladého spisovateľa **Dušana Fabiána INVOCATIO ELEMENTALIUM**. Pozrel som si výstavku figúrok a stavieb ku stolovým hrám **WARHAMMER** (tí chalani, čo to vyrábajú a vytvárajú sú ozaj machri). Boli to doslova diorámy bitiek a obliehaní hradov, každá figúrka veľkosti 2-3 cm bola vymaľovaná, vyzbrojená, ešte aj bojovný výraz na tvári sa dal poznať. Paráda!

No a potom som sa vlastne už len tak poflakoval. Okolo siedmej večer som zavolať sestru, nech pre mňa príde a čas čakania som trávil všelijako. V predajni BRLOHU som stretol **Palka Martinického** a chvíľu sme dali reč. Podľa neho ako výtvarníka má anime niečo do seba, na jej tvorbu treba mať talent a zručnosť. Pár slov som prehodil aj s **Bohušom Stožickým** a **Martinom Králikom**, bola tam aj **Juro Maxon**, ale toho som si len odfotil. Pobral som sa do vestibulu, lebo hore na poschodí bol strašný hurhaj a nepočul by som zvoniť mobil. Len tak z nudy som sa chalanov na vrátnici opýtal, zhruba koľko platiacich účastníkov zaregistrovali. Nevedeli to okamžite, ale potom sme to spolu trochu zráтали a vyšlo nám číslo niekde medzi 2300 – 2500 humanoidmi. Pomyslel som si, že o rok bude treba prenajať športovú halu alebo štadión (dodatočne som sa z IN dozvedel, že počet účastníkov vysoko prevýšil 3000).

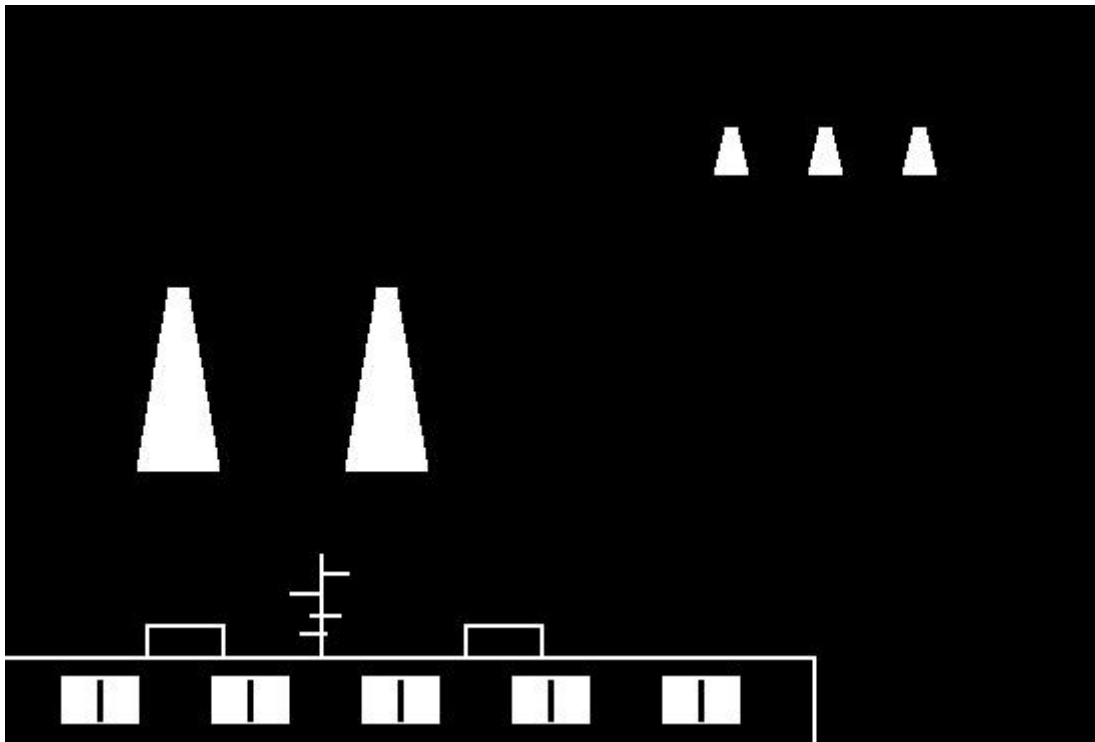
O pobyte u sestry písať nebudem, to nie je dôležité. Do NZ som sa vrátil v nedeľu popoludní a určite neľutujem, že som sa CS06 zúčastnil. Neznášam síce davy, ale tentoraz mi akosi nevadili, aspoň nie veľmi. Bolo fajn. A snáď bude rovnako fajn aj o rok. Hoci, je pravda, že o rok bude aj PARCON, a to hneď blízko –v Nitre!

Andy

Záhada na jarnej oblohe

Začiatkom jari po klubovej akcii, presnejšie v deň Sv. Patrika (17. marca 2006) sme zašli do Chilli pubu (ja, Ondrej, Pišta Mrváň, Laco, Jani Czuczor a Miloš). Neboli sme dlho ako zvyčajne a partia sa čoskoro rozpadla, lebo Ondrej mal chrípku a Miloš sa tiež ponáhlal. Po ceste domov sme si rozprávali vtipy. Rozišli sme sa oproti paneláku, kde bývam. Bolo asi pol deviatej večer. Vyšiel som hore do bytu. Vonku

bolo mierne chladno, bežné jarné počasie. Išiel som k oknu a uvidel som nasledovný úkaz:

Úkaz bolo vidno asi 3-5 minút, svetlá pôsobili na mňa ohromujúco. Typické z sci-fi filmov. Vzdialenosť svetiel sa nedala odhadnúť, najprv som si myslel, že sa jedná o maličké lampy nad panelákom. Po porovnávaní som došiel na to, že svetlá vyžarované z lietajúcich predmetov môžu byť aj niekoľko kilometrov ďalej, najmä keď jedno väčšie svetlo postupne fluoreskuje a zmizlo, objavilo sa pri menších svetlách, potom sa vrátilo na pôvodné miesto v dymovom obale alebo skôr vo vírivom oblaku. Napokon v pôvodnom stave žiarili dve veľké a tri menšie svetlá žiariace v plnej nádhere. Tri menšie svetlá ako keby boli ďalej od dvoch veľkých, ale pritom tvorili predsa jednu skupinu. Bolo asi trištvrte na deväť. Chcel som zavolať Ondrejovi, ale som si povedal, že nebudem vyrušovať. Zišiel som dole, že si pozriem úkaz bližšie, za panelákom oproti. Bohužiaľ úkaz zmizol.

Ja na U.F.O. neverím!! Ja som ich videl!!! Je to nádhera!!!

Zoli Gergely

Násilné koncepcie v živote človeka

/Psychológia mágie alebo nepoznané naše emócie/

Každý človek túži byť niečím výnimočný, vlastniť niečo, čo iní nevlastnia, ovládať sily, prípadne nejaké **pochopenie**, ktoré mu pomôže na jeho ceste životom. Obklopujú nás sily prírody, ktoré nie sú ani dobré a nie sú ani zlé. Pokiaľ im chápeme, tak ich radíme k prírodným fyzikálnym zákonom, ale pokiaľ im ešte nerozumieme, tak sú pre nás silou záhadnou, tajomnou a môžeme povedať, že aj magickou. Tieto sily prírody využívame vedome, či nevedome v bežnom našom živote. Veľa ľudí sa bojí a majú **strach**. Dnes sa pokúsím popísať problém takzvaného „magického“ ataku v bežnom živote, s ktorým sa každý z nás stretol. Toto škodenie, útok nazvem správnym menom a tým je ľudské hlúposť.

Únava, strata energie, bolesť hlavy a podobné stavy si často krát spôsobujeme sami svojim konaním. My sme strojcami svojho šťastia a tiež aj svojho nešťastia. Každý človek má určitú svoju typickú jednotku energie – jej veľkosť je dominantne závislá na pochopení človeka a tiež je odvislá od fyzickej štruktúry tela. /Vyšportovaný človek má viac energie, ktorú získa zo svalov ako človek, ktorý nešportuje./ Človek sa snaží svoju energiu udržať v hraniciach príjemného pocitu. Keď sa cítim dobre, vtedy je všetko O.K a ja vykazujem v sebe stav zdravia a spokojnosti. Okrem tela je v nás aj niečo, čo veľa ľudí pomenúva stavom duša – pre mňa sú to len city a emócie, jedným slovom moja nálada. Teda, ako potom dochádza k strate našej energie, našej nálady, môjho dobrého pocitu?

Pri fyzickej námahe strácame len silu fyzikálnu, ale stačí sa len dobre najesť a oddýchnuť si a sila - energia sa vráti. Pri práci, ktorá nás teší sa nedá povedať, že by sme strácali príjemný duševný stav. Iné je to ak vykonávame niečo, čo nás nebaví, vtedy odbúravame aj emočné sily a cítime podráždenosť a únavu. To znamená, že pri strate fyzických síl ešte nemusím stratiť sily duševné, to znamená môj príjemný pocit. Ale pri strate energie „duše“ - strate dobrého pocitu, vždy dochádza k strate aj fyzických síl. Ak stratiš náladu – máš chuť a vôbec dokážeš sústredene a kvalitne pracovať? Keďže stratu sily vyhodnotí každý človek ako niečo zlé, hlavne ak sa to stane v spoločnosti iných ľudí – môžem to pomenovať rozprávkovovo ako vplyv **čiernej mágie**. Túto čiernu mágiu využívame skoro všetci a to v bežnom živote. Úplne v pohode ju využívajú ozbrojené zložky a cirkev s.r.o. /modlite sa, ináč pôjdete do pekla!, ale v každom prípade je tam teplo a sú tam všetky prostitútky a aj muzikanti.../... Túto čiernu mágiu priradím k násilným formám, ktoré berú človeku energiu. **Ak človek nemá energiu, nemá možnosť sa prejaviť a ak nemá možnosť prejavu, stráca zmysel života!** A bez zmyslu života nemá chuť žiť a tak sa dá povedať, že zomiera skôr, ako by mal.

K násilným formám čiernej mágie patria psychologické strategické koncepcie :

- **zастраšovanie**
- **demoralizujúce kritizovanie**
- **sebaľútosť**
- **autoritatívna neprístupnosť**

Ich spoločným menovateľom je strach. **Zaštrašovanie** je sila, ktorá dokáže zdegenerovať duševnú silu človeka. Ak zasiahne strach naše pocity, našu náladu, v tom momente zasiahne aj telo a človek cíti potenie, zrýchlený tep, trasenie v končatinách a myslí len na dve veci a to na útek alebo ak je silnejší, na útok. Táto trauma dokáže až tak zdegenerovať duševnú silu, že v extrémne človek od strachu odpadne do bezvedomia /magicky sa mu uvoľní duch – podstata von z tela/.

Demoralizujúce kritizovanie má za úlohu človeka donútiť sa báť sa. Kritik sa snaží zdeptať človeka až do takej miery, že dotýčaný sa stáva len slepým, popleteným nástrojom, neschopným myslieť a búriť sa proti kritikovi. Nastáva stav komplexov, keď si človek prestáva veriť a cíti sa menejcenným. Častým príkladom tohto magického ataku sú naše typické rodiny a hlavne rodič a dieťa. A pritom koľkokrát tú kritiku myslíme v dobrom.... **Sebaľútosť** je už prešpekulovanejšia stratégia, kde sa sebaľútujúci snaží dostať k energii druhého človeka a chce donútiť najmä blízku bytosť, aby sa o sebaľútujúceho bála a tak mu venovala pozornosť, to znamená energiu. Sebaľútujúci sa veľa krát vyhrážajú, že spáchajú samovraždu, že si ublížia, sťažujú sa aký majú ťažký život, koľko chorôb majú a chcú len, aby ich ľutovali a neustále s nimi súcitili... **Autoritatívna neprístupnosť** – jej cieľom je tiež len s pumpnúť človeka o jeho silu. Snažia sa vyjadriť svoju dôležitosť a pritom dávajú svojim chladom najavo pohrdanie, malosť a bezvýznamnosť človeka, s ktorým sa

„musia“ stretnúť. Využívajú pozíciu moci. S týmto javom sa bežne stretávame na úradoch a v politike /hovno sa dokáže tak vážne tváriť.../ – česť výnimkám.

Prečo tieto násilné formy psychologických strategických koncepcií sú? Pretože , ako som už v úvode ozrejmil, človek má určitú energiu a keď ju nestráca – má dobrý pocit a dobrú náladu, ale ako náhle dôjde k strate sily a nevie, akým spôsobom by túto energiu doplnil, tak nevedome pristupuje k týmto 4. spôsobom získania energie od druhého človeka. Zastrášaný vždy predá svoj strach zastrašovateľovi, kritikovi, seba ľutujúcemu sa a autorite. Oni silnejú a my slabneme!

Ako z toho von? Ak sa pri zastrašovaní človek ovládne, ovládne si aj svoju náladu a zastrašovateľ stráca nad ním moc. Zastrášaný nebudem vtedy, keď spoznám pravú príčinu, **prečo mám strach** a vtedy chápem súvislosti. Pochopením strach nezaniká, len nemá už žiadnu moc! Ľudia cucajú druhému energiu preto, lebo im chýbajú city, emócie a láska. **Treba mať s nimi súcit, pretože majú degradovanú energiu a späť sa snažia túto energiu získať spomenutými strategickými koncepciami.** Cieľom tohto článku nie je ani tak pozrieť sa na druhých, ale zamyslieť sa hlavne nad sebou či náhodou tú „čiernu mágiu“ nepoužívame bežne vo svojom živote....

Poznámka autora : Informácie čerpám najmä z vlastných prežitých skúseností a pochopených zážitkov, z „akáši–takáši“ /intuitívne – pocitové rozhranie Annubisa/ a v knižnici je toho hodne....

Použitá literatúra : Kolektív autorov : Všeobecná psychológia
Marek, M. : Úsvit a súmrak ducha
Bardon, F. : Praxe magické evokace
Autor : Milan [/sakalma@azet.sk/](mailto:sakalma@azet.sk)

ORION 50 (február 2007)

SFK ORION

Knižnica A. Bernoláka
Hlavné nám. 10
940 35 NOVÉ ZÁMKY

Ondrej Trepáč

Tel.: 035/6400237, 0903 126 993
E-mail: ondrej.trepac@gmail.com

Sponzorsky rozmnožila Mgr. Dagmar MEHEŠOVÁ – buď jej za to vrelá vďaka